

bewondering de schoonheid van het aanzicht Gods.

Aldus overzag hij haar, aldaar zij lag en sliep; en hij zag niets dan haar, en kon van haar zijne oogen niet weren. Hare oog-leden waren ronde koepelen. Haar voorhoofd was recht en glad als de wand van den nacht; haar neus was recht en glad als het hooge riet dat rijst in het maan-licht. En zoo leerde hij dat de dieren geen neus hebben, en geen voorhoofd. Tusschen haar wangen, wit als de perzik die rijpt, was haar mond: haar mond was rooder dan de wonde der granaat, die barst van óver-rijpheid. En waar zijn blikken schromig gleden over den kogel van haar kin, gleden zij de dieping in der schaduwendende keel, en in de holle schelp die scheidt de beide schouders. Weér gleden zijne blikken over de bronnen-dooraderde borsten, en zie: deze bewogen van den slaap. Toen voelde Adam eene groote ontsteltenis in hem, in zijne lendenen en in de spieren zijner keel.

Maar, daar niets roerde aan haar dat wezen kon eene vraag, of teeken van eenig verlokken; daar niets vermeldde van haar meer dan den slaap, en dat ze was de grondelooze en effen onwetendheid, zoo bemesterde Adam in zich zijn aandrift gelijk hij te bedwingen wist de felste beesten, en zoo wist hij meteen aan zich-zelf voor het eerst, dat hij was in werkelijkheid hun méerdere. Hij mat en dwong zijn adem tot de rustige gelijkheid van den hare. Toen hij zag en hoorde dat zij deinden, beide, naar één en zelfden haal en stoot, toen was hij tevreden over zich-zelfen, alsof hij haar had verlost. Zijne gedachte werd klaar en kalm: hij kwam tot de bezinning, dat Eva, zijne ribbe, was gedaan aan zijne gelijkenis, zooals hij-zelf aan de gelijkennis Gods. Hij vergeleek zijn voeten aan hare voeten, en zag de zijne aldus voor het eerst. Hij ontdekte zijn leden aan alle de hare, en merkte dat zij waren als de hare, schoon om te bewonderen. En waar hij bespeurde een onderscheid, vervulde het hem met strenge wijsheid. Toen dacht hij,

voor het eerst, met eerbied aan God, den Vader....

Intusschen was over den nacht eene huivering gegaan. De misten lagen gedeeld in bewegende reepen. Een kilte reed over Eden, geblazen uit een sidderende windmond. De sluier gescheurd die ze scheidde, ging de hemel voor Adam weer open. Eén wijle nog goot over den boog van het luchtgewelf de Melk-weg zijn gulpe van schervelend licht, en week toen, verbleekend en verduisterend. Zeven sterren waren groot en geweldig van schittering, en het waren weldra nog slechts drie sterren. En toen de lucht was leeg, en te dieper geworden; toen ze week onder de blikken van Adam, die zich voor 't eerst verwonderde om deze verschijnselen, en ze ijler werd dan de onpeilbare kloven die geeuwen in de aarde, en waar hij nu aan denken moest: toen bleef nog ééne groote, eene roode ster die, ontwijkend, blikte boven het hoofd van Eva, en het beglansde, al lager en lager, met een levenden gloed. — Een oogenblik nog pakte het duister paars samen in het Oosten, als tot verdichting van alle nachtelijke machten. Maar toen werd het Oosten plots heel blank en vlak. Terwijl over aarde eene ritseling van leven begon, een kruipen van ongeziene diertjes die de stilte krekten, een kriepen van verholen wezentjes in luisterende verborgenheden, stond daar de hemel recht en plat, wit en wezenloos, waar zelfs de groote ster aan vergroende. En in dat licht, dat veegde leek meer dan ontwakend, lag Eva valer, en, in hare onroerendheid, als dood. Het was of de nakende dag in haar alle klaarte had uitgeblazen. Het was of ze nimmermeer in Adam de warmte der schoonheid ontsteken zou: te inniger voelde hij thans hare schoonheid, nu 't dreigde dat hij haar ging verliezen. En zoo wies in Adam 't aandachtig doorvoelen van 't eerste mogelijke verdriet.

Maar plots ging de matte hemel open op eene gaping van zuiver geel, dat wies, dat aanwies steeds, tot het over heel het hemel-